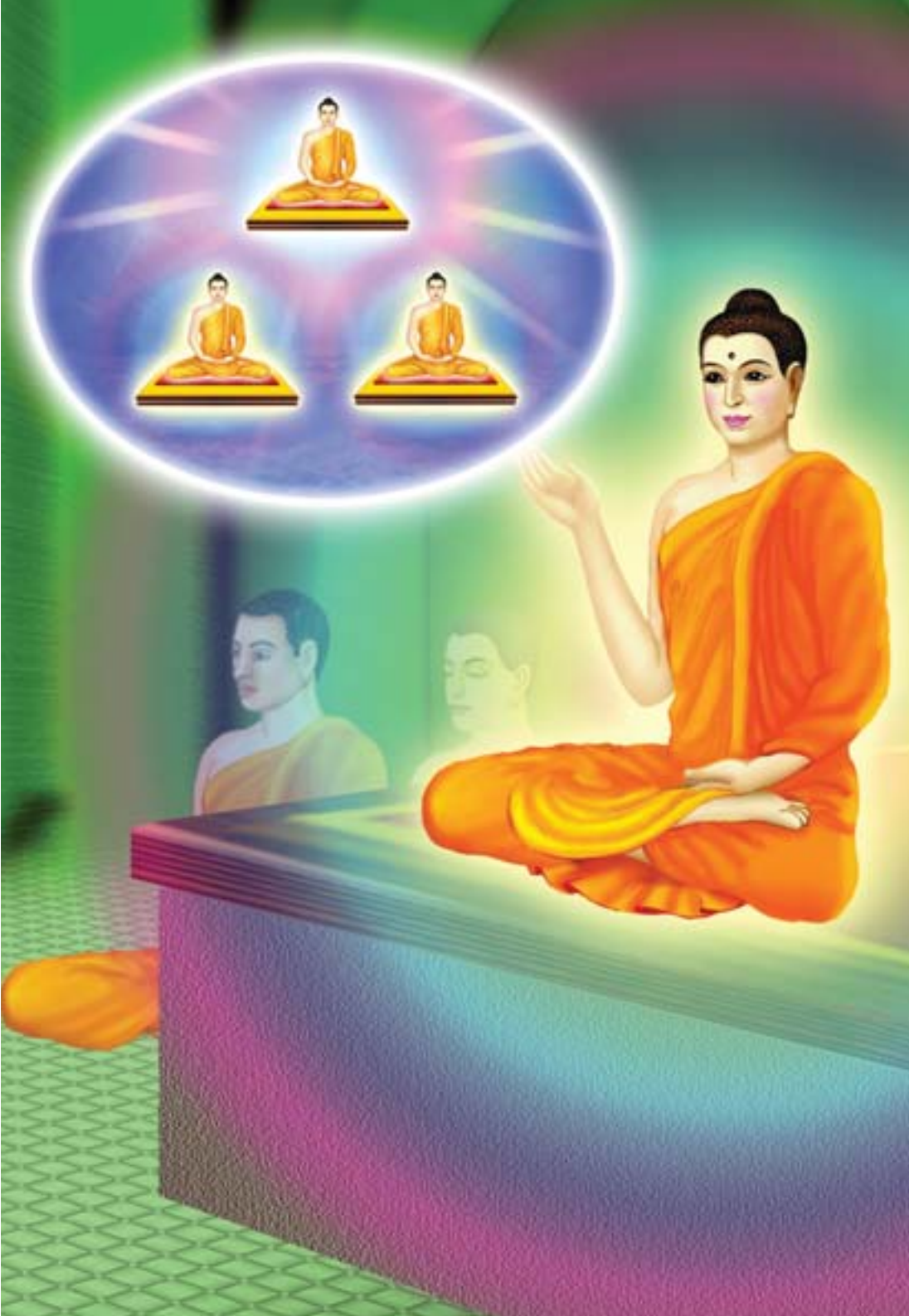

การดำรงอยู่ได้นานแห่ง พระสัทธรรม (๑)

ความได้อัตภาพเป็นมนุษย์ เป็นการยาก ชีวิตของ
สัตว์ทั้งหลายเป็นอยู่ยาก การได้ฟังพระสัทธรรม เป็นการยาก
การอุปบัติแห่งพระพุทธเจ้าทั้งหลาย เป็นการยาก

การดำรงอยู่ได้นานแห่งพระสังฆธรรม(๑)

๕๐๓

ความเลื่อมของมนตราอยู่ที่ไม่ทบทวน ความเลื่อมของเรื่อนอยู่ที่ไม่ซ่อมแซม ความเลื่อมของใจอยู่ที่ไม่ฝักฝน เมื่อใจของเราเลื่อม ความคิด คำพูด และการกระทำของเราย่อมจะเลื่อมตามไปด้วย บาปอกุศลก็จะเข้าครอบงำใจของเราได้ง่าย การฝักฝนใจให้หยุดให้นิ่งอยู่ภายใน ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นประจำสม่ำเสมอ นั้น เป็นการพัฒนาคุณภาพจิตใจของเรา ให้ใสสะอาดบริสุทธิ์ ให้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน มุ่งตรงต่อหนทางของพระนิพพาน เมื่อจิตใจนุ่มนวลควรแก่การทำงาน ความคิด คำพูด และการกระทำของเรา จะพัฒนาเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น จะเป็นไปเพื่อบุญกุศลล้วนๆ บาปอกุศลจะไม่สามารถแทรกซึมเข้ามาในใจได้ ชีวิตจะมีแต่ความสุขทั้งในปัจจุบันและสัมปรายภพ เพราะจิตที่ฝึกดีแล้ว ย่อมนำความสุขมาให้

พระลัมมาลัมพุทเจ้าตรัสไว้ใน พุทธวรรคพรรณนา ว่า

“กัจฉ มนุสสปฏิลาโก กิจฉ มจฺจาน ชีวิตํ
กิจฉ สทุทฺทมมฺสฺสนํ กิจฉ พุทฺธานมฺปฺปาโท

ความได้อัตภาพเป็นมนุษย์ เป็นการยาก ชีวิตของสัตว์ทั้งหลายเป็นอยู่ยาก การได้ฟังพระสังฆธรรม เป็นการยาก การอุปบัติขึ้นแห่งพระพุทธเจ้าทั้งหลาย เป็นการยาก”

การดำรงอยู่ได้นานแห่งพระสัทธรรม (๑)

๕๐๔

การบังเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์นั้น ยากมาก เพราะจะต้องบำเพ็ญบารมีอย่างน้อย ๒๐ อสงไขยกับ ๑๐๐,๐๐๐ มหากัป ซึ่งเป็นระยะเวลาที่ยาวนานมาก การบังเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้าว่ายากแล้ว แต่การได้ฟังพระสัทธรรมจาก พระพุทธองค์นั้นยากยิ่งกว่า เพราะเว้นจากพระพุทธเจ้า และ พระปัจเจกพุทธเจ้าแล้ว พุทธบริษัทต้องอาศัยการฟังธรรมจาก พระพุทธองค์หรือพระสาวก จึงจะสามารถบรรลุธรรมได้

แม้กระทั่งพระอัครสาวกทั้งสองนั้น ต่อเมื่อได้สดับพระ- สัทธรรมแล้ว จึงสามารถบรรลุธรรม กำจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไปได้ พวกเราถือว่าเป็นผู้ที่โชคดียิ่งเป็นอย่างยิ่ง เพราะ แม้จะไม่ได้พบพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ยังมีโอกาสได้มาพบ พระธรรมคำสอน และพระสงฆ์สาวกของพระองค์ ทำให้เรามี โอกาสได้รับแสงสว่างแห่งพระธรรมส่องนำทางชีวิตในสังสารวัฏ เราจะได้ดำเนินชีวิตในสังสารวัฏที่เต็มไปด้วยอันตรายน้อยอย่าง ปลอดภัย และมีชัยชนะ

หากเราไปเกิดในบางยุคที่พระพุทธศาสดาดำรงอยู่ได้ไม่ นาน นอกจากจะไม่ได้พบพระพุทธศาสนาแล้ว ยังไม่มีโอกาสได้ ศึกษาพระธรรมคำสอนของพระบรมศาสดา ชีวิตของเราย่อม วางเปล่าจากประโยชน์ทั้งในภพนี้ และประโยชน์ในสัมปรายภพ ในอดีตกาล พระพุทธเจ้าบางพระองค์นั้นทรงแสดงธรรมแต่

การดำรงอยู่ได้นานแห่งพระสัทธรรม(๑)

๕๐๕

เพียงโดยย่อ มิได้ทรงแสดงโดยพิสดาร พุทธบริษัทที่เกิดในยุคเดียวกับพระองค์นั้น ล้วนเป็นผู้มีบุญมาก แม้ฟังธรรมโดยย่อก็สามารถบรรลุธรรมได้แล้ว แต่หลังจากพระพุทธองค์ และพระสาวกปรินิพพานแล้ว พระธรรมคำสอนมีการสืบทอดกันมาอีกไม่กี่ชั่วอายุคน ในสมัยนั้นก็อันตรายจนไปจากโลก เพราะไม่มีใครสามารถทรงจำคำสอนของพระพุทธองค์ ดังเช่นบางยุค บางสมัยของพระพุทธเจ้าในอดีตที่มีการกล่าวถึงไว้

*ในสมัยพุทธกาล ขณะที่ **พระสารีบุตรเถระ** อยู่ในที่สงัด หลีกเร้นอยู่ตามลำพัง ท่านเกิดความสงสัยขึ้นว่า พระศาสนาของพระผู้มีพระภาคเจ้าทั้งหลายในพระองค์ใดดำรงอยู่ได้ไม่นาน และในพระองค์ใดดำรงอยู่ได้นาน

บางท่านอาจสงสัยว่า พระอรหันต์เป็นผู้หมดกิเลสแล้ว ท่านยังมีปัญหาหรือความสงสัยในเรื่องโลกๆ ด้วยหรือ อันที่จริง พระอรหันต์ท่านไม่ได้รู้ทุกเรื่อง แต่รู้เป็นบางเรื่อง อีกทั้งท่านหายสงสัยเฉพาะในเรื่องมรรคผลนิพพาน เพราะท่านแทงตลอดในไตรลักษณ์แล้ว และสัมมาทิฐิของท่านทั้งที่เป็นโลกียะ และโลกุตระก็สมบูรณ์แล้ว ท่านเป็นผู้รู้แจ้งที่เอาตัวรอด หรือหลุดพ้นจากสังสารวัฏได้แล้ว แต่ความรู้ที่เสมือนไปไม่ในป่านั้น

การดำรงอยู่ได้นานแห่งพระสังฆธรรม (๑)

๕๐๖

เป็นสิ่งที่จะรู้จักได้ หรือไม่รู้ก็ได้ อีกทั้งท่านไม่ได้เป็นพระสัพพัญญู-
พุทธเจ้า จึงไม่รู้หมดทุกเรื่อง

พระสารีบุตร แม้ท่านสามารถพิจารณาได้ด้วยตนเอง
แต่การอยู่ในสถานที่เดียวกันกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หากท่าน
วินิจฉัยเอง ก็เปรียบเหมือนการทิ้งตราขังแล้วมาขังด้วยมือ

เมื่อถึงเวลาเย็น ท่านจึงไปทูลถามความตามทีสงสัยนั้น
พระบรมศาสดาตรัสว่า “พระศาสนาของพระพุทธเจ้าพระนาม
วิปัสสี ลิขี และเวสสภู ดำรงอยู่ไม่ได้นาน ส่วนพระศาสนาของ
พระพุทธเจ้าพระนามว่า กกุสันธะ โภณาคมนะ และกัสสปะ
ดำรงอยู่ได้นาน”

พระเถระทูลถามต่อว่า “อะไรเป็นเหตุ อะไรเป็นปัจจัย
พระพุทธเจ้าข้า” พระองค์ตรัสตอบว่า “ดูก่อนสารีบุตร พระผู้มี-
พระภาคเจ้าพระนามว่าวิปัสสี ลิขี และเวสสภู มิได้ทรงแสดง
ธรรมโดยพิสดารแก่สาวกทั้งหลาย ดังนั้น นวัคคัตถุศาสน์ของ
พระพุทธเจ้าทั้ง ๓ พระองค์นั้น จึงมีน้อย อีกทั้งสิกขาบทก็มีได้
ทรงบัญญัติ ปาฏิโมกข์ก็มีได้ทรงแสดงแก่สาวก ครั้นพระผู้มี-
พระภาคเจ้าเหล่านั้น และพระสาวกปรินิพพานแล้ว สาวกรุ่นหลัง
ที่ต่างชื่อ ต่างโคตร ต่างเชื้อชาติหรือออกบวชจากตระกูลต่างกัน
๓ เหตุเหล่านี้ทำให้พระศาสนาอันตรธานในกาลไม่นาน”

การดำรงอยู่ได้นานแห่งพระสัทธรรม(๑)

๕๐๓

พระสารีบุตรเถระทูลถามต่อไปว่า “อะไรเป็นเหตุ เป็นปัจจัยให้พระศาสนาของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามกกุสันธะ โกนาคมณะ และกัสสปะ ดำรงอยู่ได้นาน พระพุทธเจ้าข้า” พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสตอบว่า “ดูก่อนสารีบุตร พระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่ากกุสันธะ โกนาคมณะ และกัสสปะ มิได้ทรงท้อพระทัยเพื่อแสดงธรรมโดยพิสดารแก่สาวกทั้งหลาย นวังกัลป์ตฤศศาสน์ของพระพุทธเจ้าทั้งสามพระองค์นั้นจึงมีมาก อีกทั้งสิกขาบทที่ทรงบัญญัติไว้ ปาฏิโมกข์ที่ทรงแสดงแก่สาวก และพระสาวกผู้ตรัสรู้ตาม สาวกรุ่นหลังที่ต่างชื่อ ต่างโคตรกัน หรือออกบวชจากตระกูลต่างกัน จึงดำรงพระศาสนานั้นไว้ได้ยาวนาน

เปรียบเหมือนดอกไม้หลากสีที่ใช้ด้ายร้อยไว้ และวางบนพื้นกระดาน ลมย่อมพัดกระจัดกระจายไม่ได้ กำจัดดอกไม้เหล่านั้นไม่ได้ ฉนใด แม้พระผู้มีพระภาคเจ้าเหล่านั้น และพระสาวกผู้ตรัสรู้ตามจะนิพพานแล้ว แต่สาวกชั้นหลังที่ต่างชื่อกัน ต่างโคตรกัน ก็สามารถดำรงพระศาสนานั้นไว้ได้นาน ฉนนั้น ดูก่อนสารีบุตร นี่แลเป็นเหตุให้พระศาสนาของพระพุทธเจ้า พระนามกกุสันธะ โกนาคมณะ และกัสสปะดำรงอยู่ได้นาน”

จากพระดำรัสนี้ จะเห็นได้ว่า เราเป็นผู้โชคดีมากๆ ที่แม้ไม่ได้เกิดในสมัยที่พระพุทธองค์ทรงมีพระชนม์อยู่ แต่ยังได้เกิด

การดำรงอยู่ได้นานแห่งพระสังฆธรรม (๑)

๕๐๘

ในยุคที่มีพระธรรมคำสอนของพระองค์ดำรงอยู่ อีกทั้งยังมีพระสงฆ์ผู้ยืนยันการตรัสรู้ธรรมของพระบรมศาสดา พระพุทธศาสนาที่ยังเจริญรุ่งเรือง ผู้คนส่วนใหญ่ยังมีจิตใจงามใฝ่ในการศึกษาเรียนรู้ธรรมะ พระสงฆ์ผู้ทรงภูมิรู้ภูมิธรรมทั้งภาคปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ท่านยังเมตตาแสดงธรรมสั่งสอนให้เราได้รับเป้าหมายของการเกิดมาเป็นมนุษย์ และการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องดีงาม

พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย กล่าวไว้ว่า “เกิดมาว่าจะมาหาแก้วพบแล้วไม่ทำ จะเกิดมาทำอะไร” หมายถึง เมื่อเรามีบุญได้เกิดมาเป็นมนุษย์ พบพระพุทธศาสนา และรู้จักพระรัตนตรัย คือ แก้ว ๓ ประการแล้ว หากไม่ตั้งใจสั่งสมคุณงามความดี ไม่ตั้งใจปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน ก็น่าเสียดาย เกิดมาฟรีเสียชาติเกิด นี่เป็นความหมายของท่าน ดังนั้นเราต้องใช้ความมีโชคดีของเราให้คุ้มค่าด้วยการสั่งสมบุญกุศลให้เต็มที่ ทั้งทาน ศีล ภาวนา ปฏิบัติธรรมอย่าให้ขาด ให้เข้าถึงพระธรรมกาย ภาวชาติต่อไปเราจะได้เกิดในบวรพระพุทธศาสนา และทุกภพทุกชาติจนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรมกันทุกคน

